

- **KARAR:** Milli Savunma Bakanlığının yazılı emirle bozma isteminde belirtildiği gibi izin tecavüzü suçundan hükümlü Tnk.Çvş.C.D.'in Tatvan'daki birliğinden izin belgesi ile ve yol hariç 30 gün süre ile memleketi Elazığ'a izinli yollandığı, 19.6.1996 günü Tatvan'daki birliğinden Tatvan Tali Toplanma Merkezine katıldığı ve buradan da 20.6.1996 günü memleketine yollanması ile bu tarihte izninin başladığı, gidiş-dönüş 1+1 olmak üzere 2 günlük yol süresi dikkate alındığında hükümlünün en geç 21.7.1996 günü saat 24.00'e kadar dönüp birliğine katılmasının gerekli olduğu ancak hükümlünün meşru mazereti olmaksızın 29.7.1996 günü kendiliğinden gelip Elazığ Toplanma Merkezine katıldığı oradan birliğine gittiği böylece hükümlünün 22.7.1996 gününden (dahil) 29.7.1996 gününe (hariç) kadar 6 tam günü aşan ve Askeri Mahkemenin yargılama görevine giren izin tecavüzü suçunu işlemesi söz konusu iken disiplin Mahkemesince yanlış hesaplama sonucu 5 gün izin tecavüzü suçunun işlendiğinin kabulü ile yargılamanın sürdürülmesi ve sonuç karara varılması isabetsiz ve yasaya aykırı bulunarak Milli Savunma Bakanlığının yazılı emirle bozma isteminin kabulüne ve Disiplin Mahkemesinin kesinleşmiş mahkumiyet hükmünün bozulmasına ve dosyanın yargılamada yetkili ve görevli merciye yollanmasına karar verilmesi yoluna gidilmiştir.(As.Yrg.1.D., 21.1.1998, E.18, K.18)(MSB. Askeri Adalet Degisi, Yıl:26, Eylül 1998, Sayı: 103, sayı: 161)

- **KARAR:** Sanık J.Eri S.K.'ın mağdur sanık Uz.J.Çvş.A.Ş. ile birlikte Gürpınar İlçesine bağlı Kırkgeçit Jandarma Karakolunda görevli bulundukları sırada 23.10.1996 günü saat 18.00 sularında sanık J.Er S.K.'ın karakol telsiz odasında telsiz operatörü olarak görevli iken mağdur sanık Uz.Çvş.A.Ş.'in telefon görüşmesi yapmak istemesi, sanığın da Bölük Komutanı görüşme yapacak bu nedenle şimdilik telefon görüşmesi yapmamasını ondan istemesi üzerine aralarında çıkan tartışma nedeniyle mağdurun sanığın suratına elinin tersiyle vurduğu, sanığın da maruz kaldığı bu haksız tahrik nedeniyle üstü bulunan mağdura vurduğu böylece sanığın ağır tahrik sonucu üste fiilen taarruz suçunu işlediği bunun sonunda mağdurda vahim bir halin meydana gelmediği sanığın tevil yollu ikrarları, mağdurun ve tanıkların tutarlı ve birbirini doğrulayan anlatımları, doktor raporları, vak'a kanaat raporu ve dosyada yer alan diğer delillerle sabit olup aynı şekilde yerinde ve uygun gerekçelerle Askeri Mahkemece suçun sübutunun kabulünde, suç vasfının belirlenmesinde, değerlendirmede ve sanığın eylemine uyan AsC.K.nun 91/1 maddesinin az vahim hal fıkrası ve TCK.nun 51/son maddesi uyarınca sonuç olarak İki Ay Süre Hapis cezası ile cezalandırılmasını öngören ceza uygulamasında keza usul kanun hükümlerine uymada herhangi bir isabetsizlik ve yasaya aykırılık bulunmadığından, yine sanığın işlediği sübut görülen suçunun cezası As.C.K.nun 47 nci maddesine göre tecil olunamadığından 647 sayılı kanunun 4 ncü maddesinin son fıkrası gereğince de paraya çevirilemeyeceğinden sanığın cezanın paraya çevirilmeli ve tecil edilmeliydi şeklindeki temyiz sebebi yerinde görülmeyle bunun reddiyle usul ve esas yönünden yasaya uygun bulunan mahkumiyet hükmünün onanması yoluna gidilmiştir.(As.Yrg.1.D., 27.1.1998, E.42, K.1+1)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Degisi, Yıl:26, Eylül 1998, Sayı: 103, sayı: 165)

- **KARAR:** Sanık Er N.D.'ın görevli bulunduğu birlikte, 16.7.1997 tarihinde yol emniyet görevi yapmak üzere gittikleri pusu yerinde, manga komutanı P.Uzm.Çvş. C.K'un tabancayı yakaladığı, yapılan yargılama sonunda 6136 Sayılı Yasanın 13/1 ve

T.C.Y.nın 59 ncu maddesi uyarınca 10 ay süre ile hapis ve 966.666 TL.ağır para cezası ile cezalandırılmasına ve cezanın ertelenmesine karar verildiği, kararın komutan tarafından fazla para cezası verilmesi nedeniyle sanık lehine temyiz edildiği anlaşılmışsa da; Kamu düzenine ilişkin olması nedeniyle öncelikle kararın görev yönünden re'sen yapılan incelemesinde suçun askeri suç olmadığı, asker kişi aleyhine işlenmediği, askerlik hizmet ve görevi ile ilgili olarak işlenmediği ve askeri mahalde işlenmediği gözetilerek 353 Sayılı Yasanın 9 ncu maddesine göre mehkemenin davaya bakmaya görevli olmadığı, davaya bakmak görevinin adli yargıya ait olduğu sonucuna varılmaktadır.Somut olayda eylemin askeri suç niteliğinde olmaması, asker kişi aleyhine işlenmemesi ve askerlik hizmet ve görevleri ile ilgili olarak işlenmediği konusunda kuşku yoksa da, suçun işlendiği yerin "askeri mahal" olup olmadığı konusunun açıklığa kavuşturulması gerekir. 353 Sayılı Yasada veya diğer yasalarda "askeri mahal" tanımı yapılmamıştır. Ancak İç Hizmet Yasasının 12/b-c, 51 ve 100 ncü maddelerinin birlikte incelenmesinden, karargah binası ve eklentileri, kurum (Askeri hastane, okul, orduevi, dikimevi, fabrika, askerlik şubesi, ikmal merkezi ve depo) kışla, konak, ordugah, askeri gazino ve kışla gazinosu gibi yerlerin yasanın tanımlanmasına uygun askeri yer olarak kabul edilebileceği anlaşılmaktadır. Bu yerlerin, askerlerin eğitim, öğretim, tatbikat, konaklama, barınma ve sosyal etkinliklerinin karşılandığı yerler olduğu da dikkate alındığında bu nitelikte olmayan yerlerin "askeri yer" olmadığı sonucuna varılabilecektir. (Askeri Yargıtay 1 nci Dairesinin 25.2.1987 gün ve 1987/107-947 sayılı kararı da bu yöndedir.) Bu tanımlama ve belirlemeye göre birlikten uzaktaki pusu yerinin "askeri yer" sayılmasına yasal olanak bulunmadığı anlaşıldığından kararın diğer yönlerden incelenmeksizin görev yönünden bozulması gerekmiştir.(As.Yrg.2. D., 21.1.1998, E.44, K.38)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Degisi, Yıl:26, Eylül 1998, Sayı: 103, sayı: 171)

- **KARAR:** Sanığın süresinde vermiş olduğu itiraz dilekçesinde, 7.2.1997 tarihinde verilen cezayı tebellüğ ettiğini, cezzaya itiraz hakkını kullanmak üzere aynı gün Bölük Astsubayı Tnk.Bşçvş. M.S.'e başvurduğunu aynı gün 12 günlük disiplin cezasını çetmek üzere cezaevine girdiğini, cezaevinden çıktıktan sonra sürenin geçmiş olduğunu söylediğini Bölük Komutanına durumu arzettiğini, kabul edilebilir ümidiyle dilekçe yazdığını beyan etmiştir.Sanığın itiraz nedenleri yönünden, Dairemizin 2.7.1997 gün ve 1997/480-2 sayılı ana kararı ile keyfiyet araştırılmış, Kh.Bl.Astsubayı Tnk.Bşçvş.M.S. (D.78) ve Bölük komutanı Tnk.Kd.Ütğm.S.O. (D.80) un beyanları ile mahkumiyet hükmünün 7.2.1997 tarihinde sanığa tebliğ edildiği, hükmü temyiz edeceğini söylemediği, disiplin cezasını çektikten sonra başvurduğu sürenin geçtiğini söyledikleri, buna rağmen dilekçeyi yazıp verdiği ve Tabur Komutanlığına dilekçesinin aynı tarihte gönderildiği, (D.70) deki dilekçenin Tabur Komutanlığının gönderilme yazısının 11.3.1997 tarihini taşıdığı, gerekçeli hükmü 7.2.1997 tarihinde sanığa tebliğ edildiği (D.46) hususları tesbit edilmiştir. Bu tespitlere nazaran, 353 Sayılı Kanunun 209 ncu maddesi gereğince temyiz isteminin hükmün tebliğinden itibaren bir hafta içerisinde olacağı amir hükmü nedeniyle, 7 Şubat 1997 tarihinde hükmü tebellüğ eden sanığın, 14.2.1997 günü mesai bitimine kadar temyiz başvurusunda bulunması gerekirken, 10.3.1997 tarihinde dilekçe ile başvurarak kanuni süre geçtikten sonra temyiz başvurusunda bulunduğu anlaşılmakla, itiraz dilekçesinde ileri sürdüğü nedenlerinde aksi kanıtlanmış

olduğundan, Mahkemece temyizcin süre bakımından reddine dair tesis edilen kararında kanuna aykırılık bulunmadığından, istemin reddine karar vermek gerekmiştir. (As.Yrg.1.D., 27.1.1998, E.39, K.38)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Degisi, Yıl:26, Eylül 1998, Sayı: 103, sayı: 176)

**-KARAR:** Hükümlünün, üzerine zimmetli olan aracın bakımını yapmaması nedeniyle benzin hortumunun çatlamasına ve benzin sızmasına sebebiyet verdiği şeklinde gelişen olay sebebiyle, emre itaatsizlik suçunu işlediği Disiplin Mahkemesince sabit görülerek eylemine uyan 477 Sayılı Kanunun 48 nci maddesi uyarınca 10 gün hapis cezasıyla mahkumiyetine karar verilmiş, süresince taraflarca itiraz edilmeyen hüküm kesinleşerek infaz edilmiştir.MSB.lığının yazılı emir isteminde belirtildiği üzere, sanığın eylemi unsurları bulunduğu takdirde vazife veya hizmette tekasül dolayısıyla harp malzemesinin mühimce hasara uğramasına sebebiyet vermek suçunu oluşturabileceği, bu suçla ilgili yargılama yapmak görevinin Askeri Mahkemelere ait olduğu cihetle, Disiplin Mahkemesince görevsizlik kararı verilmesi kanuna aykırı olduğundan, yazılı emirle bozma isteminin kabulüne, hükmün bozulmasına, dosyanın yetkili ve görevli mercie gönderilmesine karar vermek gerekmiştir. (As.Yrg.1.D., 21.1.1998, E.38, K.37)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Degisi, Yıl:26, Eylül 1998, Sayı: 103, sayı: 183)

**- KARAR:** Hükümlünün 27.2.1996 ile 4.3.1996 tarihleri arasında kendiliğinden katılma ile sona eren kısa süreli kaçma suçunu işlediğinin sübuta erdiğinden bahisle Disiplin Mahkemesince, 477 Sayılı Kanunun 50/A maddesi gereğince yedi gün oda hapsi cezası ile cezalandırılmasına 9.8.1996 tarihinde kesinleşmiş ve infaz edilmiştir.Milli Savunma Bakanı yazılı emrinde 477 Sayılı Kanunun 43 ncü maddesine göre disiplin suçlarına ait davalarda dava zamanaşımının beş ay olduğu, dava konusu olayda suçun işlendiği gün olarak kabul edilen 4.3.1996 tarihinden itibaren beş aylık dava zamanaşımı süresi ilave edildiğinde 4.8.1996 da süre dolduğu ve bu nedenle düşme kararı verilmesi gerekirken, yazılı şekilde mahkumiyete hükmedilmesinin kanuna aykırı olduğundan 477 Sayılı Kanunun 40 ncı maddesi gereğince hükmün bozulmasını istemiştir.Dosya üzerinde yapılan incelemede, Sanığın 27.12.1996 ile 4.3.1996 tarihleri arasında kısa süreli kaçma suçunu işlediği suçun temadisinin sona erdiği 4.3.1996 tarihinden itibaren 477 Sayılı Kanunun 43 ncü maddesi gereğince beş aylık dava müruru zaman süresi ilave edildiğinde, 4.8.1996 tarihinde sürenin dolduğu bu tarihten sonra 9.8.1996 tarihinde hüküm kurulduğunda, "kamu davasının düşmesine" karar verilmesi gerekirken yazılı şekilde mahkumiyete hükmedilmesi kanuna aykırı görülmüş bu nedenle yazılı emir isteminin kabulüne, hükmün bozulmasına ve cezanın çektirilmemesine, ceza çektirilmiş bulunduğu, çektirilmemiş sayılmasına karar vermek gerekmiştir. (As.Yrg.1.D., 21.1.1998, E.37, K.36)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Degisi, Yıl:26, Eylül 1998, Sayı: 103, sayı: 184)

**- KARAR:** Yapılan incelemede; olay tarihinde Çanakkale Merkez Komutanlığı'nda görevli olan ve 6.8.1996 günü tuvalet temizliği yapmakla görevlendirilen sanık T.K.'nın, mağdur Onb. İlker tarafından kendisine yardım etmek üzere verilen iki eri değiştirdiği, kontrol için gelen mağdur Onbaşı'nın, "neden verdiğim erleri değiştirdin" dedikten sonra erleri alıp götürmek isteği esnasında, sanığın Çvş.

A.O.'un bu erleri kendisine yardım için verdiğini söylemesine rağmen aralarında tartışma başladığı, karşılıklı itiştikleri, mağdurun itmesi üzerine sanığın tuvaletin içine düştüğü, daha sonra olay yerine gelenler tarafından kavgacıların ayrıldığı anlaşılmaktadır.Mevcut delil ve belgelere göre, sanığın mağdur Onbaşı'yı itmek suretiyle üste fiilen taarruzda bulunduğu kuşku olmadığı gibi mağdurun üzerine doğru gelen sanığın kendisine vuracağını zannederek onu ittiğini söylemesi karşısında, sanık hakkında tahrik hükümlerinin uygulanmasında da herhangi bir isabetsizlik görülmediğinden, Askeri Savcı'nın temyiz itirazının reddi ile sanık hakkındaki mahkumiyet hükmünün onanması gerekmiştir.(As.Yrg.3.D., 15.9.1998, E.1998/448, E.1998/447)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Dergisi, Yıl:27, Ocak 1999, Sayı: 104, sayfa: 134-135)

- **KARAR:** 4.6.1997 günü sanığın ailevi problemleri sebebiyle Bölük Komutanı olan Yzb.T.İ.'den izin istediği, izin talebinin reddedilmesi üzerine sanığın kışlayı terk etmek için nizamiyeye doğru yürüdüğü, Bölük Komutanı Yzb. T.İ.'nin nizamiye nöbetçi subayı Tğm.H.B.'ye telefon açarak, sanığın nizamiyeden çıkmasına engel olmasını bildirdiği, Tğm. H.B.nin sanığın yanına yaklaşarak geri dönmesini bildirdiği, sanığın ise "Komutanımdan izin istedim verilmedi, bu Tugayda biraz daha kalırsam birini vurup katil olur çıkarım" şeklinde cevap verdiği sabit olup, bu sözlerin muhatabının da kendisine izin vermeyen Bölük Komutanı Yzb.T.İ. olduğunda da kuşku bulunmadığı, oysa iddianamede bu suçun Tğm.H.B.'ye karşı işlendiğinin iddia edildiği, Yüzbaşıya karşı tehditten ise dava açılmadığı, öte yandan, 2.4.1997 tarihinde ilaç indikasyonu sebebiyle GATA Haydarpaşa Askeri Hastanesine yatırılan sanığın, hastaneden firar etmesi üzerine 4.4.1997 tarihinde firaren taburcu edildiği anlaşılmaktadır. Sanığın ailevi sorunları, psikolojik yapısı dikkate alındığında nizamiyeden çıkmasına engel olunması üzerine, fevri olarak söylediği sözlerinde suç işlemek kastı bulunmadığı da anlaşıldığından, unsurları itibariyle oluşmayan suçtan beraetine karar verilmesinde isabetsizlik bulunmadığından, askeri savcının temyiz itirazının reddi ile hükmün onanması gerekmiştir.(As.Yrg.5.D., 10.6.1998, E.335, K.331)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Dergisi, Yıl:27, Ocak 1999, Sayı: 104, sayfa: 147)

- **KARAR:** Anlaşmazlık, suçun işlendiği yerin "askeri" mahal olup olmadığına ve buna bağlı olarak davaya bakmaya askeri mahkemenin görevli bulunup bulunmadığına ilişkindir.İç Hizmet Kanununun 12/b-c, 51 ve 100 ncü maddelerinin birlikte incelenmesinden "askeri mahal" olarak kabul edilen yerlerin hangileri olduğu sayıldıktan sonra, bu yerlerin askerlerin eğitim, öğretim, tatbikat, konaklama, barınma ve sosyal etkinliklerinin karşılandığı yerler olduğu anlaşılmaktadır.Dava konusu olayımızda pusu yerinin bir askeri görev yeri olduğu ve burada bir askeri hizmetin yerine getirildiği, "pusu yeri" kavramının sözü edilen maddelerde sayılan "konaklama" ve "barınma" kavramlarını da içerdiği ve pusu yerine belli bir süre ile konaklama ve barınma maksadı ile gidildiği de kuşkusuzdur."Konaklanan" ve "barınılan" pusu yerinin münhasıran ve pusu görevi süresince askerlere ait özel bir mahal olduğu, herhangi bir sebeple bu yere başkalarının giremeyeceği gerçeğinin de bu tür yerlerin askeri mahal olarak kabul edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Yine İç Hizmet Kanununun bu maddelerinin yazılışından askeri mahallerin tahdidi olarak sayıldığını söylemek de mümkün değildir. Özel durumların getirdiği ihtiyaç

ve zorunluluklara, görev ve hizmetin gereklerine göre karargah, kurum ve kışla dışında belli bir sürede bulunacak birliğin askeri hizmetin ifası için konaklayıp, barındığı yerin "askeri mahal" olarak kabulünde İç Hizmet Kanununun yukarıdaki hükümlerine göre, hukuki zorunluluk vardır.Öte yandan sanığın beyanına göre ve aksine bir delil olmaması nedeniyle görevle Kuzey Irak'a gittiğinde oradaki bir peşmergeden bu silahı 8 milyon liraya satın aldığı kabul edilmesinin karşısında, tabancayı edinme şeklinin askeri hizmet ve görevinin verdiği kolaylıktan kaynaklandığı, dolayısıyla suçun, 353 sayılı Kanunun 9 ncu maddesinde askeri mahkemenin görevini belirleyen hallerden biri olan ve geniş anlamda "askerlik hizmet ve görevleri ile ilgili işlediği bir suç" şeklinde kabul edildiği ve askeri yargının bu nedenle de görevli bulunduğu sonuç ve kanaatine varılmıştır.Tebliğnamede de açıklandığı üzere, İç Güvenlik Harekatında "pusu" nun, her hangi bir bölgede eylem, ikmal, propaganda yapmak veya bir üst bölgesinde diğer bir üs bölgesine gitmek üzere hareket halinde bulunan bir terörist grubunu önceden seçilmiş gizli bir mevzide, bekleyip baskın tarzında taarruzla etkisiz hale getirmek olduğu, Pusu yerinin askeri taktik maksatlı, önceden seçilip, belirlenmiş, kimi zaman da tahkim edilmiş gizli bir mevzi olduğu, As.C.K.nun 10 ncu maddesinde tarif edildiği üzere silahlı eşiyanın düşman sayıldığı, pusu yerinin, düşman karşısında, onunla yakın teması sağlamak ve o'nu etkisiz hale getirmek için seçilip belirlenmiş bir mevzi olarak geçici de olsa, her olayın kendine mahsus şartları altında değerlendirilebilecek nitelikte bir "askeri mahal" olduğunun kabulü gerektiği sonucuna varılmıştır.(As.Yrg. Drl.Krl., 26.2.1998, E.39, K.35)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Dergisi, Yıl:27, Ocak 1999, Sayı: 104, sayfa: 147-148)

- **KARAR:** Bilindiği üzere müsnet suç; askerlikten kısmen veya tamamen kurtulmak maksadıyla yapılan hile ile oluşabilen bir suçtur. Neticenin oluşması şart değildir. Bu yönüyle fiil suçu olarak da nitelendirilmektedir.Bu tip suçlarda eylemin tamamlanma anına göre yetki de belirlenecektir. Somut olayda her ikisi de olay döneminde sivil kişi konumunda olan ve İstanbul'da oturan sanıkların anlaşmayı ve sahte olan sevk yazısı ve raporu İstanbul'da gerçekleştirdikleri ortadadır. Fatih Askerlik Şubesine başvuruları söz konusu değildir. Sahte yazı ve raporları (muhtemel) P.T.T yolu Gercüş Askerlik Şubesine göndermişlerdir.Sahte yazı ve raporun düzenlenmesi ile dış aleme yansıyan bir durum henüz söz konusu değildir. Bu haliyle bu davranışların henüz hazırlık hareketi olarak görülmesi gerekir. Anılan sahte yazı ve rapor, kendi iradeleri dahilinde muhatabına ulaştığı ya da ibraz edildiği anda icrai harekete dönüşür. Şu halde her iki sanığın İstanbul'daki davranışları hazırlık hareketi; anılan sahte yazı ve raporu Gercüş Askerlik Şubesine vermek veya ulaştırmak suretiyle davranışları icrai nitelik kazanmıştır. Anılan suç da fiil suçu mahiyetinde olduğuna göre, anılan sahte yazı ve raporların Gercüş Askerlik Şubesine verildiği veya ulaştığı anda fiil de tamamlanmış olur. Şu halde fiil, Gercüş'te sona ermiştir. (Askeri Yargıtay 1 nci Dairesi'nin 14.1.1998 gün ve 1998/14-14 sayılı kararı)353 Sayılı Yasanın 21/2 nci maddesinde "asker olmayan kişilerin askeri mahkemelerde yargılanmalarını gerektiren suçlarda, suçun işlendiği yere en yakın askeri mahkemenin yetkili olacağı" kabul edilmiştir. Suç, Gercüşte işlendiğine; her iki sanığın olay döneminde sivil kişi olduğuna; suçun işlendiği yere yakın askeri mahkemenin 7 nci Kolordu Komutanlığı Askeri Mahkemesi olduğuna göre Yerel Askeri Mahkemenin bu suçtan dolayı açılan davada kendisini yetkili görmesinde bir

isabetsizlik yoktur.(As.Yrg.1.D., 24.6.1998, E.261, K.333)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Dergisi, Yıl:27, Ocak 1999, Sayı: 104, sayfa: 151)

- **KARAR:** Sanığın 22.8.1997 tarihinde memleket iznine giderken nizamiyede çantasında yapılan aramada bir adet 7.62 mm. çapında G-3 piyade tüfeği mermisi bulunmasından ötürü askeri eşyayı gizlemek suçunu işlediğinden bahisle hakkında As.C.K.nun 131/1-2, T.C.K.nun 59/2 ve 647 Sayılı Kanunun 4 ncü maddeleri uyarınca 30.000 TL. sı ağır para cezalı mahkumiyet kararı verildiği, hükmün sanık tarafından suç kastı bulunmadığı itirazı ile temyiz edildiği anlaşılmaktadır. İkrarı, tanık anlatımı ve dosyada bulunan evrak içeriklerinden sanığın izne giderken çantasında yapılan aramada bir adet G-3 piyade tüfeği mermisi bulunduğu maddi vak'a olarak sabit olduğundan ve olay yeterince aydınlandığından, tebliğnamede ileri sürülen mevzubahis arama ve merminin bulunmasına ilişkin tutanağın celbi ile aramayı yapan nöbetçi subayının tanık olarak dinlenmesine gerek görülmemiştir. Askeri eşyayı gizlemek suçunun oluşumu için maddi fiilin yanında sanığın sözkonusu suçu işleme kastı ile hareket etmesi gerekmektedir. Oysa sanığın aksi ortaya konmayan "mermiyi teslim edecektim, izin telaşı sırasında unuttum" tarzındaki savunmalarına ve temyiz itirazlarına göre yolda bulduğunu belirttiği mermiyi tanık M.A.'tan aldığını söylediği mermi çekirdeğini, dalgınlık, unutma gibi beşeri bir nedenden ötürü teslim edememesi (suça konu eşyanın mahiyet ve miktarı da buna imkan verecek mahiyettedir) mümkün olduğundan ve suç kastı ile hareket edip etmediği her türlü şüpheden uzak şekilde ortaya konamadığından ve bu haliyle eylem Kazaları Önleme Özel Talimatına (dizi 2'deki talimatın 11 nci maddesinde yazılan hususa riayetsizlik) riayetsizlik olarak disiplin tecavüzü mahiyetinde görüldüğünden sanık hakkında beraet kararı yerine mahkumiyete hükmedilmesi yasaya aykırı bulunmuş ve hükmün bu sebeple bozulmasına karar verilmiştir.(As.Yrg. 4.D., 7.7.1998, E.1998/468, K.1998/466)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Dergisi, Yıl:27, Ocak 1999, Sayı: 104, sayfa: 156-157)

- **KARAR:** Uzm.J.Çvş. O.E.in 10.8.1997 günü Garnizonu terkedip aynı gün saat 12.00 sularında arkadaşı ile bindiği motorsikletin kaza yapması şeklinde gerçekleşen olayla ilgili olarak 172 nci Zırhlı Tug.K.lığı Disiplin Mahkemesinin 25.9.1997 gün ve 1997/85-85 E.K. sayılı hükmü ile adı geçen uzman çavuşun izinsiz garnizonu terketmesi suretiyle emre itaatsizlik suçunu işlediğinden bahisle hakkında "10 gün oda hapsi" cezalı mahkumiyet kararı verilmiş ise de;10.8.1997 tarihinin Pazar gününe rastladığı, uzman çavuşların subay ve assubaylar gibi nöbetçi olmadıkları veya kendilerine özel görev verilmediği takdirde mesai saatleri dışında ve tatil günlerinde birliklerinde bulunma zorunluluklarının olmadığı, hükümlüye de olay günü özel bir görevle ilgili olarak hizmet emri verilmediği için herhangi bir hizmet emrini yerine getirmediğinden bahsedilemeyeceği, bu nedenle salt garnizondan izinsiz uzaklaşmasının disiplin tecavüzü mahiyetinde bulunduğu cihetle; hakkında beraet kararı yerine yazılı olduğu şekilde mahkumiyete hükmedilmesi yasaya aykırı ve bu nedenle Milli Savunma Bakanının yazılı emirle hükmün bozulması istemi yerinde bulunmaktadır.(As.Yrg.4.D., 23.6.1998, E.1998/434, K.1998/432)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Dergisi, Yıl:27, Ocak 1999, Sayı: 104, sayfa: 165-157)

- **KARAR:** ..Olayımızda sanığın asıl niyet ve iradesi birliğinden izinsiz uzaklaşarak firar etme yönündedir. Sanık firara giderken sorumluluğuna tevdi ve teslim edilmiş olan silah, cephane ve teçhizatını yanında götürmek istememektedir. Aksi takdirde sanığın eylemi nitelik bakımından ağırlaşacak, “Silâhlı firar” suçuna dönüşecek; kışla hudutları dışına silah ve cephane ile çıkmasını müteakip hakkında 6136 sayılı Kanun kapsamında işlem yapılabilir ve bahse konu silah, cephane ve teçhizatı beraberinde götürmesi durumunda ileride bu sorumluluk doğuran malzemeden bir biçimde kurtulmak istediğinde ve bunları birliğin dışında herhangi bir yerde gerçek anlamda terk etmek durumunda kaldığında, vehamet arzeden bu silah, cephane, teçhizat ve melbusat kötü niyetli kişilerin eline geçebilecek yada en hafif bir sonuç olarak kaybolup hazine zararına sebebiyet verilmesi sözkonusu olabilecektir. İşte sanık tüm bu vahim sonuçların oluşmasından kaçınmak için kendisince en güvenli yer olarak kabul ettiği nöbet kulesinde sözkonusu malzemeyi topluca bırakarak asıl kast ettiği firar eylemini gerçekleştirmiştir. Sanık bahse konu malzemeyi kışla hudutları dışında korunmasız bir yerde bırakmamış, devriye ve kontrol görevlilerinin yada en geç kendisinden sonraki nöbetçinin kolaylıkla malzemeyi bulabileceği ve hiçbir zaman denetimsiz kalmaması gereken kışla hudutları içindeki nöbet kulesinde bırakmıştır. Sanığın bu malzemeyi nöbet kulesinde bırakması eylemi bu suç yönünden ancak genel kastını oluşturabilir ise de, yukarıda açıklandığı üzere hukuki anlamda malzemeyi “terk” özel kastının olmadığı açıktır. Nitekim Askerî Yargıtay 2 nci Dairesinin 8.4.1987 tarih ve E.213, K.191 sayılı “firara giderken yakalanmamak amacıyla askerî elbise ile botunu bir torba içinde tarlaya gömen sanığın hareketinde Askerî eşyayı terk kastı düşünülemediğinden eylemi askerî eşyanın ziyana sebebiyet olarak niteleyen yerel mahkeme hükmünde isabet vardır” şeklindeki içtihat da benzeri nitelikteki olayımız bakımından görüş ve düşüncemize uygun düşer niteliktedir. Kaldığı olayımızda sanık kışla hudutları dışındaki tamamen korunmasız bir tarlaya değil, kışla hudutları dahilinde korunmalı ve çabucak görülüp bulunmasına elverişli nöbet kulesine malzemesini bırakmış olduğu üzere ve dosya Dz.21 sıradaki rapor ile Dz.20 sıradaki tutanaktan da anlaşıldığı gibi, söz konusu malzemenin sanığın firarının akabinde Güvenlik Nöbetçi Astsubayı tarafından bulunarak ambar sorumlusuna teslim edilmiş olması karşısında bir malzeme kaybı da bahse konu olmamıştır. Yukarıda açıklanan nedenlerle; sanığa müsnet “Askerî hizmete mahsus eşyayı kasten terk etmek” suçunun manevi unsur yönünden oluşmadığı sonucuna varılmakla; malzemenin kaybı da sözkonusu olmadığından, eyleminin ancak disiplin tecavüzü niteliğinde olduğu değerlendirilmiş ve bu husus düşünülmezsizin sanığa yüklenen bu suçun oluştuğunun kabulü ile yazılı şekilde mahkumiyete hükmedilmiş olması sübut yönünden hükmün bozulmasını gerektirdiği sonucuna varılmıştır. (As.Yrg.4.D., 3.11.1998, E.1998/735, K.1998/729)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Dergisi, Yıl: 27, Mayıs 1999, sayı: 105, Sayfa: 104-105)

- **KARAR:** Yapılan incelemede; olay tarihinde Silvan’da askerlik görevini yapmakta olan sanığın, inkarına rağmen 29.6.1997 günü mağdur M.Ç.’nın banyoda unuttuğu cüzdanı bulup içindeki paraları aldıktan ve botunun içine sakladıktan sonra cüzdanı attığında ve aynı gün yapılan aramada paranın ele geçirildiğinde kuşku bulunmamaktadır. Ancak belirtilen şekilde gerçekleşen eylemin TCK.nun 511 nci maddesinde müeyyideyi gösterilen kaybedilen bir şeyi mal edinme suçu yerine

hırsızlık suçu olarak tavsifi isabetli değildir. Zira hırsızlık suçunun oluşabilmesi için menkul bir malın, sahibinin rızası olmadan ve mal henüz onun tasarruf alanındayken kime ait olduğu bilinerek alınmış olması gerekir. Tabur hamamında unutulmuş ve sanık tarafından görülerek alınan cüzdanın henüz mağdurun tasarruf alanındayken ve ona ait olduğu bilinerek alındığını söylemek mümkün değildir. Bulunduğu yer itibarıyla cüzdanın erlerden birine ait olduğunun sanık tarafından bilindiğinde kuşku olmamakla birlikte bu husus eylemin hırsızlık suçu olarak tavsifi için gerekçe yapılamaz. Keza sanık tarafından hamamda bulunarak alınan cüzdanın mağdurun tasarruf alanındayken alındığını söylemek de mümkün değildir. Esasen sanığın cüzdanın kime ait olduğunu bilmiş olması hususu suç vasfını etkilemeyip, TCK.nun 511 nci maddesindeki suçun ağırlaştırıcı sebebi olarak kabul edilmektedir. Yukarıda açıklanan sebeplerle; sanığın temyiz itirazına atfen arkadaşının parasını çalmak suçundan tesis edilmiş bulunan mahkumiyet hükmünün 353 sayılı As.Y.U.K.nun 221 nci maddesi gereğince suç vasfı yönünden bozulmasına, 13.10.1998 tarihinden tebliğnamedeki düşüncenin aksine ve üye Hak.Alb. Fahrettin DEMİR AĞ ile Üye Hak.alb. R.U.ın karşı oylarıyla oyçokluğuyla karar verildi.(As.Yrg.3.D., 13.10.1998, E.1998/603, K.1998/602)(Alıntı: MSB. Askeri Adalet Dergisi, Yıl: 27, Mayıs 1999, sayı: 105, Sayfa: 107-108)